

Titlu original eng.): Courting trouble

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

FRASER, NANCY

Balsam pentru o inimă rănită / Nancy Fraser

Traducător: Andreea Drăghici

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-480-4

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31= 135.1

Colecția „EL și EA“

NANCY FRASER

Balsam pentru o inimă rănită

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ANDREEA DRĂGHICI

Editura și Tipografia

ALCRIS

**Ultimele apariții ale colecției
"EL și EA":**

1117	Mavis Heath-Miller	-Insula întunecată
1118	Anne Hampson	-Într-o zi
1119	Penny Jordan	-Captiva dorinței
1120	Valerie Parv	-Schimbare avantajoasă
1121	Rosemary Carter	-Dacă întorci spatele trecutului
1122	Rachel Elliot	-Fantezia iubirii
1123	Flora Kidd	-Sebastian și Aurore
1124	Norma Weston	-Logodnicul altei femei
1125	B.J.James	-Pasărea paradisului
1126	Eugenia Riley	-Încăpățânata Cenușăreasă
1127	Ginna Gray	-Promisiunea
1128	Charlotte Lamb	-O dragoste imposibilă
1129	Mona Tyson	-Inimi rănite
1130	Christine Orban	-Cântec de dragoste
1131	Melodie Adams	-O iubire ca-n povești
1132	Sandy Keene	-Teamă de necunoscut
1133	Laura Resnick	-Nopti fermecate la tropice
1134	Elizabeth Renier	-La bine și la rău
1135	Christa Merlin	-Situatii de compromis
1136	Sophie Weston	-Salvându-l pe diavol
1137	Mary Meredith	-Inima nu cere voie
1138	Flora Kidd	-Pași pe nisip
1139	Rhoda Chips	-Legătură temporară
1140	Anna Moines	-Propunerea prietenului
1141	Sally Wentworth	-Voiajul
1142	Alicia Thompson	-Alegerea îmi aparține
1143	Rebecca Taylor	-Viața ca un roman
1144	Anna Moines	-Printesa nordului rece
1145	Susanne McCarthy	-Când diavolul își bagă coada

Capitolul 1

Asta, decise Jessi, a fost cea mai umiltoare experiență pe care am fost nevoită s-o îndur în cei douăzeci și patru de ani ai mei.

Nu venise de bunăvoie la sediul poliției?

Nu fusese arestată și nici forțată să se urce în mașina de patrulare. Cu toate astea, în ciuda dorinței ei de a ajuta, fusese tratată ca un copil. Și, mai mult decât atât, nimeni n-o crezuse.

Polițistul cu degetele îngălbenite de tutun spusese chiar că inventase întreaga poveste. Dacă doamna Chalmers nu și-ar fi pierdut ochelarii... Dacă...

— Scuzați-mă, domnișoară, eu sunt șeriful Logan. Dane Logan.

Jessi se uită în sus, spre cei mai albaștri ochi pe care-i văzuse vreodată. Figura bărbatului era extrem de atrăgătoare; era înalt, blond și foarte frumos. Jessi simți cum inima începe să-i bată mai repede încurajată de zâmbetul fermecător al șerifului Logan.

— Eu sunt Jessi Trainor. Am venit să relatez un incident care s-a petrecut în cursul zilei de azi.

Dane ridică foaia scrisă de pe biroul polițistului și o citi cu gândul la fata de pe scaun. Era o tânără diferită: directă, tânără, prea tânără.

Ochii lui se îndreptară repede spre vârsta ei: douăzeci și patru de ani. Ciudat, nu arăta mai în vârstă de optsprezece ani.

– Domnișoară Trainor, aș dori să repetati încă o dată povestea.

– Chiar trebuie, domnule? Am spus-o de șase ori până acum. Polițistul s-a amuzat copios de fiecare dată.

Dane își frecă vârful nasului. Ce se întâmplase cu ziua lui liberă? Se terminase în clipa când îl sunase Pike. Liniștea lui se evaporase imediat... când o privise pentru prima dată pe Jessi Trainor.

– Îmi pare rău, domnișoară Trainor, dar trebuie. Voi face tot posibilul să nu vă rețin prea mult.

Ea încuviință, zâmbindu-i cu buzele ei senzuale.

Vreți s-o luați de la început, vă rog?

Jessi își dresе glasul și Dane bănuia că e stânjenită. Cu toate astea, nu putea crede nimic până când nu auzea povestea rostită chiar de ea. În afară de asta, plăcerea de a o asculta era imensă. Însă vocea ei nu se potrivea deloc cu înfățișarea pe care o avea. Semăna cu cea a unei blonde înalte și sexy, cu toate că era roșcată și mignonă.

– Am plecat din apartamentul meu pe la prânz, începu ea. Locuiesc în casa familiei Patterson, pe Elmwood, în apartamentul de la etaj.

El încuviință.

– Doamna Chalmers m-a rugat s-o iau și pe ea în drum spre oraș. Nu vede prea bine, chiar și cu ochelari, și dorea s-o conduc până în centru. Am ajuns la intersecția dintre strada Maple și Fourth, când un bărbat și-a făcut apariția din barul Breezer.

– Vi s-a adresat în vreun fel?

– Nu, avea un rânjel ridicol pe față... răutăcios ca cel al lui Joker din Batman. Am crezut că va da peste noi.

Gândul că această ființă fragilă ar fi putut fi lovită de un neisprăvit, îl făcu pe Dane să-și dorească s-o protejeze.

– Ce s-a întâmplat apoi? întrebă el.

– S-a oprit în fața noastră. La început m-am gândit că doamna Chalmers îl cunoaște, pentru că îi zâmbea. Însă am realizat mai apoi că le zâmbește tuturor. Atunci, a făcut-o.

– Ce a făcut?

– Și-a deschis haina și ne-a pus într-o situație jenantă.

Dane reuși să nu râdă.

– Continuă, zise el repede.

– Cred că am țipat, după care am acoperit ochii doamnei Chalmers cu palmele mele. O asemenea priveliște ar fi putut s-o șocheze pe bătrână. Mi-e teamă că i-am spart ochelarii. Îmi pare rău pentru asta.

– Doamna Chalmers l-a văzut pe bărbat înainte să-i spargi ochelarii?

– Nu cred. Spune că nu vede aproape nimic. Muscându-și buzele nervoasă, Jessi întrebă: Am spus că îmi pare rău că i-am spart ochelarii?

– Da, o asigură el, ai spus.

– Oh! Bine.

Îl poți descrie pe bărbat? întrebă Dane.

– Da. Era alb și destul de înalt, avea părul șaten și ochi căprui. Aproximativ treizeci de ani. O cicatrice îi brăzda obrazul drept.

Amuzamentul lui Dane fu înlocuit repede de furia pentru bărbatul care o supăraseră și o umpluse de rușine pe Jessi Trainor. Spre deosebire de polițistii lui, el o crezuse.

– Altcеva?

– Nu mai e nimic altceva.
– Era gol de la talie în jos?
– Da.
– Existau semne distinctive pe picioarele lui sau pe...
– Nu știi, zise ea repede, nervoasă. Nu, n-am fost atentă... vreau să spun... eu... mi-am ferit privirea. M-am concentrat asupra trăsăturilor lui și a hainei.

Obraji lui Jessi Trainor erau roșii ca focul și Dane după un timp întrebă:
– Haina lui?
– Da, purta o haină de ploaie marca Rail, de patru dolari. De asemenea, pantofii erau la fel de scumpi Bessliner.

Se pare că știi multe despre îmbrăcăminte. Cum asta?
– În timpul colegiului am lucrat la un mare magazin pentru bărbați.
– Ce ai studiat la colegiu? Întrebarea nu era deloc importantă pentru investigație, dar voia să știe cât mai multe despre Jessi Trainor.
– Am absolvit economia și literatura engleză. Plănuiam să dezvolt propria afacere.

– Și ai reușit?
Ea scutură din cap.
– De ce nu?
– Am ales altceva.
Când văzu că Jessi nu mai spune nimic, el întrebă:
– Ce anume?
– Scriu cărți de bucate. Acum lucrez la cea de-a treia. De aceea mă aflu aici, în Brant County.
– Transpui Brant County într-o carte de bucate?
– Da. Mă bazez pe varietățile de fructe din Michigan ca să scriu un capi-

tol întreg despre deserturi care nu îngrășă.

– Și faci asta în apartamentul de la etajul casei Abell Patterson?
– Da, răspunse ea entuziastă. Însă zâmbetul ei pieri repede când întrebă: E vreo problemă? Sper că nu e ceva ilegal, nu-i așa?
Dane își dădu seama cât de neliniștită este și scutură din cap.
– Nu, domnișoara Trainor, totul e în regulă.
În afară de influența pe care o ai asupra mea, gândi el.
– Mai e ceva, domnule? Am o întâlnire cu Clara Severs la ora trei. Îmi va da rețeta ei de prăjitură cu cireșe.

Dane se gândi o clipă la prăjitura Clarei și înghiți în sec înainte să-și dea seama că Jessi Trainor îl privea cu atenție.

– E o prăjitură minunată, îi spuse Dane. Am mâncat și eu din ea.
– Locuiți de mult timp aici? îl întrebă Jessi.
– Aproape dintotdeauna. Am crescut printre picioarele șerifului Keates, dar nu m-am gândit niciodată că într-o zi voi ocupa postul lui și că voi avea grijă de vechii prieteni în timp ce-mi fac unii noi.

Într-un mod inexplicabil, păreau să se apropie repede unul de celălalt și privirile lui se întâlneau cu ușurință. Dane știa că Jessi Trainor e o femeie deosebită... o ființă pe care n-o putea ignora. Când îi zâmbi îi răspunse la fel de fermecător.

– Altceva? întrebă ea încă o dată.
– Mai am o singură întrebare.
Ea încuviință și părul roșcat străluci în lumina soarelui.
– Ai cu adevărat douăzeci și patru de ani.
Jessi oftă resemnată, lucru ce-l făcu să creadă că nu era prima dată când cineva se îndoia de vârsta ei.
– Douăzeci și patru de ani, patru luni și șase zile, mai exact.

Dane se ridică de la birou și o privi insistent.

– Nu mai am întrebări, domnișoară Trainor. Ești liberă să pleci.

Jessi se ridică și realizează că vârful capului ei nu ajungea până la pieptul șerifului. Însă, în ciuda faptului că micuță și zveltă, părea extrem de hotărâtă.

Dane se miră când descoperi că inocența ei îl atrăgea ca un magnet.

Când își strânse lucrurile, Jessi întrebă:

– Ce veți face cu privire la plângerea mea?

– Vom încerca să-l găsim pe acel bărbat, cu toate că nu pare decât un străin aflat în trecere. Probabil că acum se afla la sute de kilometri depărtare.

– Ce ar trebui să fac dacă-l mai întâlnesc?

– Sună-mă. Mă voi ocupa personal de acest caz.

Jessi abia reușea să ducă punga mare cu alimente și strâmbă când cheile de la intrare îi căzură pe verandă.

– Oh... la naiba! Așeză punga lângă ușă și se întoarse spre scări ca să recupereze cheile. Neîndemânatic, se admonestă ea. Dacă erai desteaptă, așezai mai întâi punga jos și apoi scoteai cheile. Dar nu, nu puteai. Nu te gândești decât la un singur lucru. Scutură din cap și continuă: Nu, trebuie să te gândești numai la șeriful Logan.

Picioarele începură să-i tremure când rosti numele lui. Nu se gândise la nimeni altcineva din ziua aceea. Clara Severs renunțase să mai abordeze o conversație inteligentă cu ea. Oricât de mult încercase, Jessi nu reușise să-și ia gândurile de la el în timp ce Clara îi spunea cum se culeg cireșele și cum se pregătesc pentru prăjituri.

Luă cheile de pe jos și se întoarse spre ușă. Ce se întâmplase cu ea? Șeriful era doar un bărbat și întâlnise o gramadă ca el până acum. Ei bine... erau

de fapt niste băiețași. Când îi compara pe prietenii ei cu Dane Logan, aceștia nu păreau decât niște băiețași.

Verificând încă o dată instrucțiunile, Jessi așeza tava cu prăjitura în mijlocul cuptorului, după care se prăbuși pe cel mai apropiat scaun și-și îngropă fața în mâini.

Ei bine, n-o ajuta la nimic să mai gătească. Nu-și putea lua gândul de la șeriful Logan. Fii realistă, Jessi, își spuse ea, n-ai nicio șansă. Nu ești decât o trecătoare.

După mai multe ore petrecute în bucătărie, Jessi spălă vasele folosite pentru prăjitură. Era abia nouă și jumătate seara și nu putea să meargă la culcare atât de devreme. Era singură și-i lipseau discuțiile cu Abel și Erlene Patterson. Cu toate că se afla în Brant Mills de mai puțin de două luni, se împrietenise repede cu familia la care stătea și se bucura de compania lor în lungile seri de vară, așteptându-se mereu ca ei s-o distreze.

Adresându-se propriei reflexii din geam, întrebă:

– Jessi, când ai de gând să maturizezi? Ești destul de mare acum. Nu mai există profesori, antrenori, părinți protectori, nimeni care să-ți fie alături. Își ridică buclele roșcate care-i căzuseră pe față și oftă. Nimănui nu-i mai pasă de tine și nimeni nu mai așteaptă nimic de la tine.

Își neliștită din bucătărie, supărată că nu reușea să înțeleagă aceste lucruri. Ajunse în camera ei și deschise fereastra care dădea spre acoperișul verandei mari a casei. La stânga se afla un stejar în care își făcuseră cuib mai multe familii de păsări care dădeau deșteptarea dimineata.

Se rezemă de tocul ferestrei și privi curtea. Se lăsase întunericul și totul

era scăldat de razele lunii. Din când în când, norii care treceau prin fața ei aruncau umbre stranii asupra împrejurimilor. Ziua liniștită se transformase într-o seară cu vânt și nori.

Respirând adânc aerul răcoros, Jessi privi încă o dată curtea. Atunci văzu un pui de pasăre căzut din cuib, pe marginea acoperisului verandei.

– Oh, bietul de tine, îl căină ea. Te voi salva. Ține-te bine.

Își scoase papucii, se cățăra pe fereastră și ieși pe acoperiș, ajungând din ce în ce mai aproape de pui și murmurând cuvinte încurajatoare mai mult pentru sine decât pentru acesta. Alunecă de două ori, dar reuși să se redreseze. Se concentra asupra păsării pe care o ridică încet și o așază înapoi în cuib.

– Așa, micuțule. Acum te afli în siguranță.

Merse în patru labe pe acoperișul abrupt și, chiar înainte de a ajunge la fereastră se ridică, dar o pală de vânt o făcu să-și piardă echilibrul. Cu grația pe care o căpătase în anii de antrenamente la gimnastică pentru Olimpiadă, reuși să se redreseze și să nu cadă. Din nefericire, nu reuși să oprească la timp fereastra care se închidea din cauza vântului.

Parcurse ultimii pași și rămase în fața ferestrei închise, își lipi palmele de geam și încercă să împingă în sus. Nicio mișcare,

Fereastra refuza să se deschidă. Încercă din nou, dar cu același rezultat.

– Oh, minunat, Jessi. E ora nouă și jumătate seara și ai rămas afară. Se privi și scutură din cap. Îmbracăta numai în pijama. Ce altceva ar putea să ți se mai întâmple astăzi?

Conform legilor lui Murphy, vântul începu să bată mai tare, aducând cu el ploaia. Jessi se lipi de fereastră și încercă să se ferească de stropii mari care cădeau pe acoperiș.

În depărtare se auzeau tunete care o făcură să acționeze mai repede

decât intenționase. Putea merge până la copac și să coboare pe el până la verandă. Își dădu la o parte părul de pe față și privi cu atenție drumul pe care-l alesese.

Crengile de jos erau subțiri și dacă se rupeau, vor cădea o dată cu cuibul făcut pe ele. Chiar dacă ea ar fi supraviețuit căderii, micuțele păsări n-ar fi reușit. De aceea, renunță repede la această variantă.

Cealaltă posibilitate era să coboare pe burlan, așa că porni într-acolo și-l prinse cu mâinile tremurânde, constatând că acesta nu era fixat bine și s-ar fi desprins imediat ce greutatea ei s-ar fi lăsat pe el. Renunță și la această posibilitate.

Privind dezamăgită la stricăciunile pe care le făcuse, intră în panică și începu să strige după ajutor. Răguși înainte să-și dea seama că eforturile ei erau în zadar. Casele din jur erau întunecate, vecinii ei preferând să iasă în oraș în loc să coacă prăjituri. Singura lumină se vedea din casa doamnei McCurdy care era prea departe ca strigătele ei să fie auzite. Posibilitatea a treia se dovedi la fel de greșită ca și celelalte două.

Cu grijă, Jessi se îndreptă spre mijlocul acoperișului și se așază, încercând să gândească, însă, în loc de asta începu să-și reproșeze ceea ce făcuse.

– Jessi, îți dai scama ce ai făcut? Pentru satisfacția de a salva o pasăre, ai reușit să ajungi în postura de a petrece noaptea pe acoperiș.

Vântul rece și stropii de ploaie o făcură să tremure. Simțea că temperatura scăzuse brusc și își înconjură picioarele cu brațele, rezemându-și fruntea de genunchi.

Se gândi imediat la cel mai rău lucru.

– Oh, Jessi, dacă faci pneumonie și mori? se întrebă ea cu voce tare.

Oftă adânc și clipi ca să-și alunge lacrimile.

– Ești prea tânără ca să mori, Jessi. Nici măcar nu ți-ai trăit viața.